

Bayer Zsolt: Magyarok karácsonya

2024 december 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Áldott, békés karácsonyt minden magyarnak. És minden jóakaratú embernek itt a földön.

Karácsony van. Ideje körbepillantani.

Székelyudvarhelyen nincsen hivalkodás, karácsonyi fények vannak. És csöndesség. Balázs Árpi barátomnál is áll a feny?, és szól az ének.

Farkaslakán hasonló a helyzet. Ott is megadták a módját. A Kotyogóban is tudod, karácsony van, ha betérsz, s nincsen ház, ahol ne feny?, ünnepi fény, ünnepi étel s Mennyb?l az angyal fogadna, ha most belépnél a kapun. A legszebben pedig talán Hadnagyéknál szól az ének, Erdély egyik legtündéribb, legcsodálatosabb óvó nénije torkából.

Tamási Áron pedig kiül Kányádi Sándorral a templom tetejére, onnan néznek körül, mert ?k már nem fáznak, és megnyugszanak, hogy valóban. Valóban azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne, valahol, s nem bárhol, s megnyugszanak abban is, miszerint „az indián és a néger / tüzet rakni éppúgy térdel / mint a hargitán a pásztor / számolni ujjain számol / különbség ha van az égen / itt a göncöl jön föl este / fölöttük a dél keresztje”…

Ez az egyetlen és a csodálatos „internacionalizmus”.

?k még tudják.

S kicsit beljebb, Homoródalmáson is nagy most a csöndesség, hiszen karácsony van. Kicsi, kedves fények az unitárius templomnál, s az unitárius pap barátomék portáján. S odabent a fa, a meghittség, a gyerekek, Árpi valamit f?zött, valami finomat, Timi is kitett magáért, s ha betoppannék, örvendenének, hellyel kínálnának, bár kicsit csodálkoznának, hogy miért…

S azt hiszem, Laci és Piri is hazaérkezett „németb?l”, haza, hiszen karácsony van. És Venciék is odagy?ltek már a fa köré, miképpen Rigó Misiék is, ha oda toppannék be, még tejbegrízt is kapnék, mert tudják, szeretem. És kacagnánk.

Karácsony van.

Bekukkantok Csíkba is.

Csíkszeredában György Attila barátom is csöndesebb talán, s nagyszer? asszonya, Sándor Kriszti éppen eléje teszi a kedvencét. Attila pedig írni fog talán, valamit a karácsonyról, a régiekr?l vagy a harcosokról, netán a boszorkányokról, akik itt vannak körülöttünk, s legtöbbjüknek virágillata van.

Az a jó, ilyenkor karácsonykor, hogy elég gyorsan lehet haladni. Úgyhogy Csíkból három másodperc, s már Felvidéken vagyok, Királyhelmecen. S minden olyan éppen, mint Erdélyben. S aztán megnézem Komárom túlfelét, belehallgatok a felvidéki csöndbe és meghittségbe, aztán már az „itthoni” Komáromban állok Attila barátom fájánál, s nézem Levit, az élet és az akarat csodáját, a Jóisten mosolygását.

S persze, ha már ennyire gyorsan lehet haladni ezen az estén, és itt vagyok, közel a nyugati határszélhez, nagy a kísértés, hogy átugorjak, az „Óperenciás-tengeren is túlra” – de nem teszem.

Mert ott hivalkodóak a fények, leny?göz? a külcsín, de már félnek. És kételkednek és kétségbe vonnak és magyaráznak és meg akarnak felelni a semminek, az ürességnek, a hazugságnak.

Az Óperenciás-tengeren túl nincsen már karácsony. Téli ünnep van. És a legrettenetesebb helyen már rád szólnak, ne is kívánj boldog karácsonyt, mert megsértesz másokat.

Az Óperenciás-tengeren túl nincsen meghittség, nincsen csöndesség, az Óperenciás-tengeren túl a semmi van, ami felfújta magát, mint a béka, mikor ökörnek akart látszani.

Az lesz a vége is.

Nem megyek oda. Szenteste végképp nem.

Inkább benézek a Délvidéken Sagmeister uramékhoz Magyarkanizsán, ott kapok egy pohár bort s egy kézszorítást. S ha már ott vagyok, Magyarkanizsán, benézek Bicskei Zoliékhoz is, leültetnek egy pillanatra, csak hogy összenézzünk, s biztos legyen: mi egy vérb?l valók vagyunk.

Karácsony van. Szenteste. Itthon vagyok. Csodálatos asszonyom kezét fogom, s jönnek a gyerekek. Együtt leszünk. Szül?k, nagyszül?k, gyerekek.

Mennyb?l az angyal…

A pásztorok is velünk vannak.

Semmi feny?ünnep, semmi télapó, semmi téli ünnepek, semmi önfeladás.

Csak karácsony.

Istennek fia, aki született jászolban, jászolban, ? lesz tenéktek üdvözít?tök valóban, valóban.

Valóban.

Áldott, békés karácsonyt minden magyarnak. És minden jóakaratú embernek itt a földön. Leginkább azoknak, akiknek már nem engedik meg, hogy saját kultúrájuk, saját hagyományuk legyen. Mert ?k a legelesettebbek, akkor is, ha ?k a leggazdagabbak.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló